

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5186/2020
12.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Весне Поповић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж рр 273/20 од 30.07.2020. године, на седници одржаној 12.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж рр 273/20 од 30.07.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж рр 273/20 од 30.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку Прр1 385/2019 од 03.03.2020. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Чачку Ст 12/17 (раније Ст 42/10) исплати укупан износ од 579.309,69 динара са законском затезном каматом почев од 08.07.2019. године до коначне исплате, на терет буџетских средстава РС, у оквиру средстава која су намењена покрићу текућих расхода Привредног суда у Чачку, осим средстава намењених за запослене и текуће одржавање објеката и опреме. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на досуђени износ из става првог пресуде, плати законску затезну камату почев од 10.05.2010.године до 08.07.2019. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 42.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж рр 273/20 од 30.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена

првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. О праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на одлуку Уставног суда и одлуку ЕСЈП, јер се овим одлукама не указује на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права и у складу су са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.11.2018.године, да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 08.07.2019. године тужилац је тражио накнаду материјалне штете у укупном износу од 579.309,69 динара што је вредност побијаног дела правноснажне пресуде.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић